

zák. mluví pak o léčení a je v něm řeč o nevědomosti, § 357 tr. zák. zmiňuje se naproti tomu o operaci a používá výrazu »nešikovnost«. Ježto však lékaři jsou nyní povoláni k vykonávání veškerého lékařství, je rozlišování to zbytečné a je proto bezpředmětné obírat se otázkou, zda zažalovaný skutek ztělesňuje skutkovou podstatu §u 356 tr. zák. či §u 357 tr. zák. Při nynějším stavu věci nutno naopak považovati za správné, byla-li i l é k a ř e m při operaci projevená n e š i k o v n o s t soudem podřaděna pod ustanovení §u 356 tr. zák.; vždyť poukazuje již nadpis §u 357 tr. zák. o »provinění ranhojiče n e v ě d o m o s t í« jasně k tomu, že zákon i pod výrazem »nešikovnost« v §u 357 tr. zák. na mysli měl »n e v ě d o m o s t« r a n h o j i č e m při operaci projevenou a v jeho nešikovném počínání se zračící. Nevědomost (vedle nedostatku opatrnosti) spatřuje rozsudek v tom, že stěžovatel (jak zjištěno) užil kleští při nedostatečně otevřeném děložním hrdle u neklidné pacientky tak neopatrně, že nastalo proděravění dělohy a že další manipulací těmito kleštěmi vytrhal nemocné tenké střevo.

Pokud stížnost v této souvislosti tvrdí, že není prokázáno, že děloha nebyla dostatečně otevřena, ani že plod byl čtyřměsíční, stačí poukázati jednak k tomu, že se dotyčné rozsudkové zjištění opírá o dobrozdání znalců, kteří projevíli názor, že děložní hrdlo nebylo otevřeno, ježto stěžovatel, ačkoliv tvrdí, že bylo hrdlo děložní pro prst průchodné, přece dne 10. března zaváděl l a m i n á r k y. Co se týče stáří plodu, prohlásili znalci výslovně, že šlo o čtyřměsíční těhotenství, totéž vyplývá i z protokolu o soudní pitvě a ostatně stěžovatel sám okolnost tu doznal. Dalšími vývody, že nalézací soud pomijí důležité udání znalců, že v roce 1906, kdy stěžovatel promoval, nebyly požadavky a zásady lékařské vědy co do léčby horečnatého potratu ještě tak přesně vysloveny, z čehož pak stížnost vyvozuje, že se stěžovatel nedopustil nevědomosti, pokud se držel staré metody, budiž připuštěno, že soud se nezmiňuje o poznámce lékařů, že asi před 18—20 lety nebyla ona nauka tak přesně vyslovena, jako dnes; nelze však přehlédnouti, že v téže souvislosti znalci lékaři prohlásili, že »se na lékaři, který delší dobu je v praxi, musí žádati, by aspoň tolik četl, co v příslušném oboru se uveřejňuje ve vědeckých časopisech a že tu jde o neznalost principů, kterými dnes věda se řídí a které ve všech učebnicích jsou obsaženy«. Je zřejmo, že touto větou nabývá poznámka o stavu vědy asi před 20 lety zcela jiného smyslu, že znalci zdůrazňují povinnost lékařovu sledovati pokroky vědy v literatuře, a že při tomto stavu věci, jímž se však stížnost neřídí, vytrhujíc z celé souvislosti lékařského dobrozdání právě jí hodící se část a dávajíc jí svými vývody zcela jiný smysl, nebylo třeba, by soud se zabýval pro posouzení souzeného případu nerozhodnou otázkou, jaké lékařské metody převládaly asi před 20 lety.

Čís. 2309.

Nejde o vydírání (§ 98 b) tr. zák.), má-li pachatel právní nárok na to, co se snaží hrozbou vynutiti, nebo má-li za to, že jest oprávněn

žádati na ohroženém plnění, dopuštění nebo opomenutí, jehož se domáhá, a k němuž se snaží donutiti vyhrožováním.

(Rozh. ze dne 8. března 1926, Zm I 587/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 26. června 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle Šu 98 b) tr. zák. a přestupkem krádeže podle Šu 460 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zločin podle Šu 98 b) tr. zák. spatřuje napadený rozsudek v tom, že obžalovaný vyhrožoval Václavu M-ovi ublížením na těle, by na něm vynutil dopuštění (správně opomenutí), totiž by tento ho nezadržel a pro krádež neoznámil, při čemž pohružka byla taková, že se jí mohla v ohroženém vzbuditi důvodná obava. Zmateční stížnost namítá s hlediska důvodu zmatečnosti podle Šu 281 čís. 9 a) tr. ř., že Václav M. nebyl vůbec oprávněn zadržeti obžalovaného, že naopak tento byl oprávněn žádati na M-ovi, by ho nechal pytel s uhlím odnésti a vynutiti na M-ovi opomenutí zadržení, neboť uhlí, jež obžalovaný tenkrát nesl, nebylo prý ukradeno, nýbrž nasbíráno, takže prý obžalovaný mohl míti důvodně za to, že ho nabyt způsobem poctivým. Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění. Má-li pachatel právní nárok na to, co se snaží vynutiti hrozbou, nelze mu klásti za vinu vydírání a stejně má se věc v případech, v nichž pachatel má za to, že jest oprávněn žádati na ohroženém plnění, dopuštění, neb opomenutí, jehož se domáhá a k němuž se snaží donutiti vyhrožováním. Ve věci samé nelze ovšem v tomto směru rozhodnouti, poněvadž nalézací soud nezjišťuje v rozsudku a jeho důvodech všechny skutečnosti, na nichž závisí správné použití hmotného zákona; neboť rozsudek nezjišťuje, jakým způsobem obžalovaný nabyt uhlí, o něž šlo, zda toto uhlí bylo vlastnictvím obžalovaného, či zda mohl alespoň míti za to, že mu toto uhlí patří a že je tudíž oprávněn je odnésti, a nezjišťuje též, zda měl Václav M. příčinu, by pokládal obžalovaného za osobu zločinnou, škodlivou, nebo nebezpečnou. Bylo tudíž odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti, napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný zrušiti a věc podle Šu 288 odst. druhý čís. 1 a 3 tr. ř. vrátiti soudu prvé stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Čís. 2310.

Předpis Šu 265 tr. ř. jest právem velicím; jeho porušení jest zmatkem čís. 11 Šu 281 tr. ř., třebaš trest, uložený pozdějším rozsudkem, nepřevyšuje nejvyššího trestu v zákoně určeného na skutek přísněji trestný.

(Rozh. ze dne 8. března 1926, Zm II 595/25.)